

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

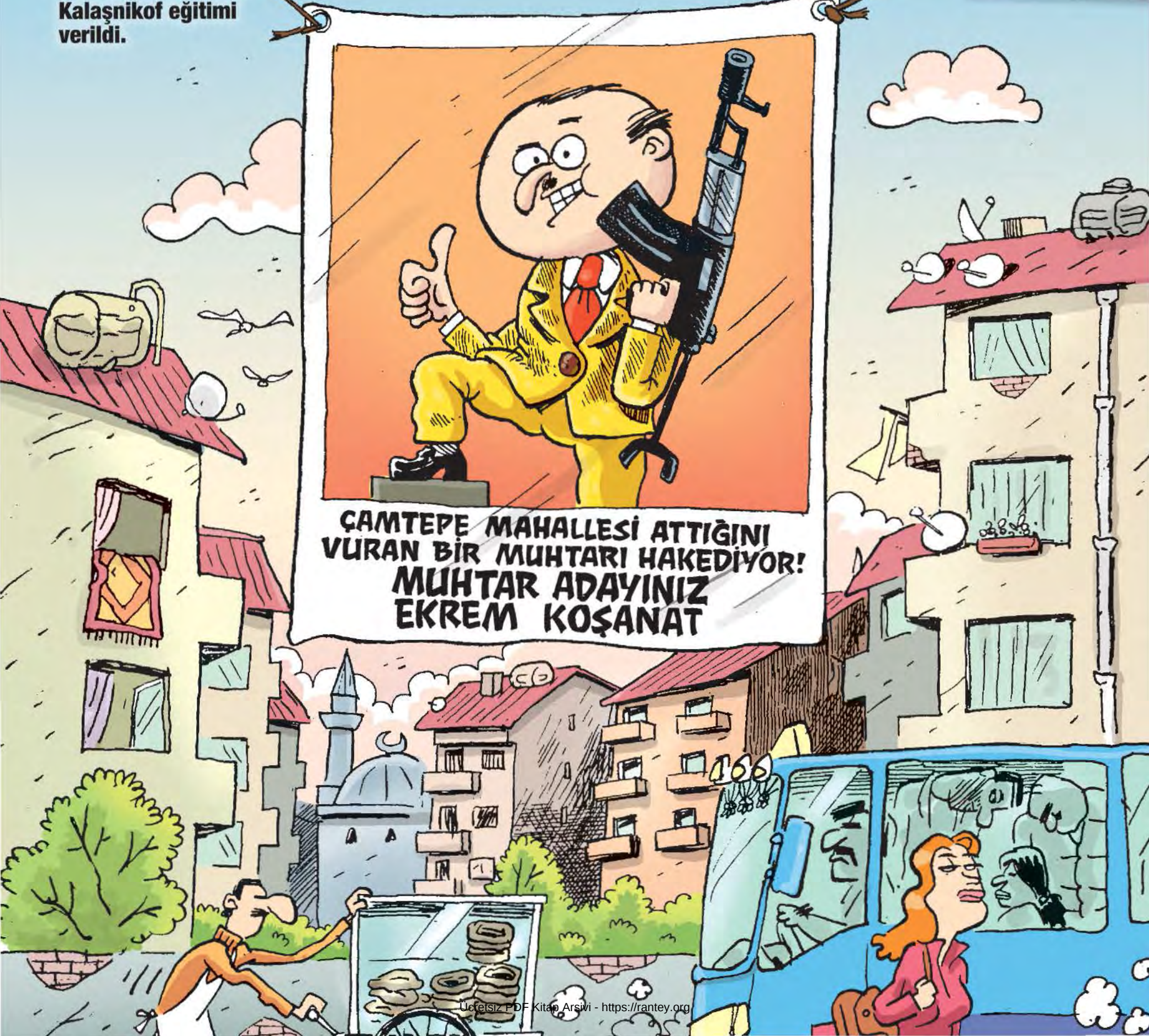

UYKUSUZ

10 Nisan Polis Haftası
etkinlikleri kapsamında
Bursalı muhtarlara
Kalaşnikof eğitimi
verildi.

**ÇAMTEPE MAHALLESİ ATTIĞINI
VURAN BİR MUHTARI HAKEDİYOR!
MUHTAR ADAYINIZ
EKREM KOŞANAT**

Normal şartlar altında topluma zararlı ruh hastaları, eğer imkanlar elveriyorsa müşahade altına alınır.

Cezai ehliyetleri olmadığı için ömür boyu özel tesislerden dışarı çıkartılmazlar. Ama **Yeni Türkiye** fırsat eşitliğinde dünyayı sollamış, sadece Almanya'yı Amerika'yı değil Antik Mısır'ı bile kıskandırarak topluma zararlı ruh hastalarını önce Fethullahçı organizasyonla Amerika'da yüzlerce bulunan dandik üniversitelere yüksek lisansa yollamış, sonra yine aynı topluma zararlı ruh hastası manyağı çocuklara ders vermek üzere öğretim görevlisi olarak üniversiteye atamış, yetmemiş yine aynı topluma zararlı ruh hastasının ihbar ettiği onlarca insanı hapislere atmış, işinden kovmuş; topluma zararlı ruh hastasının ihbarıyla onlarca insanı işinden atarken birileri bu ruh hastasını iftira attığı, tehdit ettiği zararlı olduğu için ihbar ettiğinde konuyla ilgili kılını bile kıpırdatmamış ve en sonunda yine aynı topluma zararlı ruh hastasının eline silahı alıp dört kişiyi öldürmesini bacak bacak üstüne atıp seyretmiştir. **Yeni Türkiye** cinayet işleyebilecek ruh hastalarını

bir muhbir olarak kullanıp en sonunda ruh hastasının işlediği cinayetlerde hiçbir suç ortaklığı yokmuş gibi yapan rektörlerin, savcılarının, siyasetçilerin ülkesidir.

Normal şartlar altında unutulmuş unutanları asla unutmazlar mı o kadarını bilemeyeceğim ama dolandırılanların dolandırıldıklarını kabullenmeye

yaşamadıkları her gün bir yeni örneğini yaşadığımız bir gerçektir. Kimisi maddi durumuna göre Çiftlikbank'a, Jet Fadıl'a dolandırılır; kimisi entelektüel kapasitesine göre "demokrasiye ve insan haklarına saygılı yenilikçi islamcılara" dolandırılır, ama hiçbiri dolandırıldığını zinhar kabul etmez. Çünkü nasıl insanlar sadece köşeyi dönmek yatırım yaparken keriz yerine konulduklarını kabullenmekte güçlük çekiyorlarsa diğerleri de kendilerini çok akıllı zannederek yaptıkları entelektüel yatırımları kediye yüklediklerini kabullenmez. Ve nasıl Çiftlikbank mağdurlarının büyük kısmı ısrarla "Aslında Çiftlikbank iyi gidiyordu, sonra bozdular," diyorsa bu entelektüel çiftlikbankzedeler de ısrarla yıllarca yaptıkları yatırımın doğru olduğunu savunmaya devam ederler.

@baris_uygur

KAYILOLDU? FIRAT BUDACI

Armağan Çağlayan, Popstar Alaturka'da seyircilerden çok alkış alan bir bölüm sonrası, kapalı sandığı mikrofonuna "Reytingin a.ına koyduk!" diyerek şov dünyasının nihai amacını hatırlatalı **11 yıl**,

Şebnem Schaffer, gündem yaratan bekâret tartışmalarına Almanya'dan aldığı bekâret raporuyla son verirken, sevgili İlhan Doğan da "İlerde belki lazım olur" diye raporun fotokopisini çekireli **13 yıl**,

Mike Tyson, ağır sıklet unvan maçında Evander Holyfield'in kulağını ısırarak parça koparalı **21 yıl**,

Mike Tyson, Evander Holyfield'tan kopardığı parçayı bir reklam filminde iade edeli **5 yıl**,

İstanbul Bienal'inde, kimliği meçhul biri sergi alanının çatısına çıkan merdivene, "Cennete Çıkan Merdiven" yazan bir eser etiketi yapıştırınca, bienal severler, binaya ait merdiveni büyük bir ciddiyetle inceleye inceleye yukarı çıkalı **11 yıl**,

Pekin Yabancı Diller Üniversitesi'nde düzenlenen tiyatro festivalinde, Kel Mahmut'u Can Bao ve İnek Şaban'ı Şi Cigang'ın canlandırdığı "Hababam Sınıfı" en iyi oyun seçileli **13 yıl**,

Bekir Coşkun, Ayşe Arman'la yaptığı röportajda, "Doğadaki bir şeyi şıkeleyebilseydiniz, o ne olurdu?" sorusuna "Orman köylüleri..." cevabını vereli **16 yıl**,

Barcelona Olimpiyatlarında haltercimiz Hafız Süleymanoğlu, ellerini uzun uzun pudralarken kaldırış süresinin bittiğini belirten uyarı sesiyle irkileli **26 yıl**,

Emine Erdoğan, gençlik yıllarında abisinin artık örtünmesi gerektiğini söylemesi üzerine intihar etmeyi düşüneli **48 yıl olmuş**.

nisan hakan

YALNIZ BEYFENDİ HAYVANLARI BÖYLE SATIN ALARAK ÇOK BÜYÜK KÖTÜLÜK YAPIYORSUNUZ! SATIN ALMA SAHİPLERİNİ DİYE BAS BAS BAĞIRIYORUZ O KADAR KALA ÖĞRE-NEMEDİNİZ Mİ??

OKUMAZSAN VALLAHİ VERİRİM Bİ NE KAPORTASI! KAPORTACININ YANINA YAHU?? DÖVMECİ-ÇALIŞIRSIN! NIN YANINA VERİRİZ...

OLM BEN KIZLAR GÖTE BAKIYOMUS DIYE HEP GÖT ÇALIŞTIM, NARÇAM BÖYLE??

YA KIZIM NOLDU ŞİMDİ NİYE TRİP BU APALAR BENİMLE HİÇ ATIYOSUN BANA?? İLGİLENMEDİĞİNİN FARKIN DA MISIN?? AY YETER AMA HA! KANKAYIZ DIYE NİYE BEN DEN SEVGİLİ MAMELESİ BEKLIYOSUN?? HER ARKADAŞIM YAPIYO BUNU BEE!...

ERTESİ GÜN... HEMEN BAŞKA BİRİNİ BULMUŞ KALTAK SÜRTÜK!..

BİZ ŞİMDİ NEYİZ TUFAN?? BEBEGİM BAK BU NE??

KANKA BAK TAM SEVİŞİRKEN DİNLE-MELİK ŞARKI BULDUM GÖNDERİYORUM!

ALLAH BELAANIĞ VERSİN! ALLAH SENİİ KAHRETSİN! AYOL BU NE KIZ??

ARAMIZDA SİR OLMAYACAK DEMİŞTİK HAZAL!.. YOK ZATEN...

BİKTİM! BENİ ANLIYO MUSUN ŞİRİN? BİK-TİM!..

YAPILAN BİR ARAŞTIRMAYA GÖRE EV İŞLERİNİ KADININ ÜSTLENDİĞİ EVLİLİKLERDE BOŞANMA ORANI DAHA DÜŞÜK OLUYORMUŞ...

ALLAHIM Bİ İNSAN BU KADAR MI BECERİKSİZ OLUR, HEM DÜZGÜN YIKAYAMIYO HEM DE ETRAFI BATIRIYO, AĞZINI BURNUNU KIRICAM ŞİMDİ AMA HA!..

æ Merhaba.
æ Yedi yüz elli kişiyle birlikte gitar çalmayı hiç istemem.
æ Kaybolduktan on iki saat sonra bulunmayı hiç istemem.
æ Canlı canlı mumyılanmayı hiç istemem.
æ On dokuz yıl sonra aynı korkuyu yaşamayı hiç istemem.
æ Aşk acısı çekip saçımı yeşile boyatmayı hiç istemem.
æ On beş milyon lira'ya geçmişimi satmayı hiç istemem.
æ Masal prensine özenmeyi hiç istemem.
æ Soleil ile Su Soley aynı şey.

æ Nevşehir Niğde arası bulutlu ile Aras Bulut İynemli aynı şey.

æ Bu arada Aras Bulut İynemli yıllar önce stand-up gösterimi izlemeye gelmişti. Sahneden net bir şekilde kendisine söylemişim. "Arkadaş, sen bu tipte alır yürürsün" demiştim. Gerçekten de yürüyüverdi, o oldu. Çok da iyi oldu, çok da güzel oldu tamam mı. Resmen öyle oldu yemin ediyorum.
æ Bu arada yemin ediyorum, biraz önce bisiklet kullanırken fark ettim, ben arabamın kaç bastığını bilmiyorum. Şaşakaldım bunu fark edince. Çünkü çocukken dünyanın en önemli şeyiydi arabanın kaç basması. "Kaç basıyo lan bu araba" diye bir şey vardı. Bayağı arabanın camına yüzümüzü dayar, güneş vurmasın cama ki iyice görebilelim göstergeyi diye de iki elimizle kendimize at gözlüğü yapar, öyle bakardık elin arabasının kaç bastığına. "Oha, iki yüz elli basıyomuş, dur bakalım şu kaç basıyomuş", böyle geçti bizim çocukluğumuz. "Aşağı mahallede bi araba varmış, beş yüz basıyomuş". Şimdi kendi arabam var, bir iki ay sonra iki senelik arabam olacak kendileri, merak edip de resmen bakmamışım kaç bastığına. Yani göstergede ne yazıyor, onu hiç bilmiyorum. Umarım iki yüz'ün üstüdür. Ha hayatta da çıkmam o hıza ama yine de iki yüz'ün üstüyse ben bir mutlu olurum. Olurum valla. Ki iki yüz'ün üstüdür diye düşünüyorum. İki yüz'ün üstü olmayan araba mı kaldı. Öyle işte. İnsan gerçekten şaşıyor bazen bazı şeylere, o oluyor resmen.

æ Geçenlerde de ne oldu bak. Taksim'de öyle arkadaşlarla yürüyorum, gözüme bir şey kaçtı. Dedim şu minibüsün aynasından bakayım madem, ne varmış ki gözümde. Eğildim aynaya, baktım gözüme. Minibüsün içinde birileri vardı, onu fark ettim. Önemsemedim ama. Göz ucuyla bile bakmadım o kişilere. Burada benim gözüüm söz konusu, siz kimsiniz acaba. Sağlık bir yerde de. Baktım gözüme, bir şey yok, yoluma devam ettim. Arkadaşlarım dediler ki, "Alpay çok korktuk, vurabilirlerdi seni" dediler. "Kim vuruyomuş lan beni" dedim. "Polis minibüsüydü oğlum o, polisler silahlarına davrandılar resmen, seni terörist sandılar bir an, ciddi de korktular senden, söyleyelim" dediler. Döndüm baktım, hakikaten polis minibüsüymüş. Baktım şöyle bir, sonra, "aa-maan" dedim, yoluma devam ettim.

æ Yağmurun sesine bak'ı da şimdi şimdi anladım. Bazen bisiklete bineceğim diye dışarıya şöyle bir bakayım diyorum. Yağmur yağarsa binmeyeyim diyorum çünkü. Bazen anlayamıyorum yağış yağmadığını. Yani yerler ıslak ama yağın yağmuru bir türlü göremiyorum. Gözüümü kısıp bakıyorum, yine göremiyorum. Göremiyorum da göremiyorum. Kafayı yiyeceğim. Sonra üst kata çıkıyorum, ve yağmur yağıyorsa eğer, sesini dinlemeye karar veriyorum. Çatıya düşünce damlalar, ses çıkıyor çünkü. İşte orada resmen yağmurun sesine bakıyorum. Şimdi şimdi anladım lan yağmurun sesine bak ne demekmiş. Vay be. Yemin ediyorum, vay be.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Anlat bakalım ne anlatacağın" dedim. Lisedekeyken bizim sınıfta bir çocuk vardı, kendisinin eşcinsel olduğundan şüpheleniyorduk sınıftaki arkadaşlarca. "Ne ayıp" dedim, "bana homofobiyle gelme lan" dedim. "Oğlum lisedekeydik, şimdiki gibi bilinçli değildik, şimdi olsa ben de çok karışım homofobiye, ama o zaman you know dostum, o zaman öyleydi you know" dedi. "Ee" dedim, "you know'u sonra tartışacağım seninle" dedim. "Neyse bir gün, resim dersinde bu coşmuş tamam mı, galeyana gelmiş halk çizmiş, ne alakaysa, kuş çiz böcek çiz, galeyana gelmiş halk ne demek, neyse, galeyana gelmiş bu halk bir arabayı parçalıyor, hani Savaş Sanatı filminde insanlar uçağı parçalıyorlardı ya, aynı o hesap düşün, işte arabanın kapısını söken götürün var, lastiğini kaparıyor, böyle bir curcunallı ortam var, derken bu büyük resmin küçücük bir yerinde beni dehşete düşüren bir detay çarptı gözüme, bu galeyana gelmiş halk arasında bir adam var, çömelmiş arabanın arkasına doğru, arabanın egzoz borusunu olancasıyla ağzına alıyor, aklım çıktı görünce, öyle de bir özenle saklamış ki olayı, bir de işin ilginç tarafı ne biliyor musun, okul panosuna asılmıştı bu resim, çünkü aslında süper bir resimdi, kimseye söylemedim bu detayı, çünkü yayılırsa o resim oradan kaldırılırdı, çocuğun başı da büyük derde girerdi, zaten aslında çok da büyük saygı duyduğum çocuğa, çok punk bir hareketti, eşcinsel olacaksın da böyle olacaksın, harika bir hareketti" dedi. "Şimdi napıyor, biliyor musun peki" dedim. "Ressam şimdiki, bayağı da ünlü" dedi. "Çay içen mi" dedim. "İçerim valla" dedi. Oturduk, çay içtik öyle. Evin önündeki ağaca papağanlar geldi yine. Onlara baktık öyle.

æ Hoşça kal.

Furkan Özçoban

* Geçen hafta Türk Sineması'nda Proxy Fuck üzerinde durmuş, aldığımız mektuplarından anladığımız kadarıyla da kanayan bir yaraya parmak basmıştık. Sinemamızın cinselliğini filmin başrolleri üzerinden yaşayan karakterleri konusu

anlaşılan çok kişiye dert olmuş. Tabii "sinemamız" derken biraz dikkatli konuşmak lazım zira ben son yıllarda pek televizyon seyretmediğimden, sinemaya da gitmediğimden, ekran karşısındaki bütün zamanı Youtube'tan eski filmleri seyrederek geçiriyorum.

* Ha ama yine de arada bir televizyondaki dizilere denk geliyorum. Youtube'a yeni filmleri de yüklüyorlar, onları da seyrediyorum ve mutlulukla görüyorum ki ülkemiz son yirmi yılda çağ atlamış, zenginleşmiş, refaha erişmiş. Zira bakın eski filmlere, iki filmde birinde akşama karnını nasıl doyuracağını hesabını yapan yoksullar var, diğerinde de karnı tok ama yine de kıt kanaat geçinen neşeli aileler. Eski filmlerde arada bir beliren kimi Hulusi Kentmen babacanlığında kimi Saim Bey nefretliğinde fabrikatörler dışında, kişi başına düşen gayri safi milli hasıla iki ekmek bir sigara, dişi başına düşen zengin oğlan yazıyla bir.

* Ama son yıllarda bakıyorum da sinemamız orta gelir tuzağından kurtulmuş, herkes ev sahibi, herkes şirket sahibi, herkes patron, kişi başına düşen holding sayısı dört ila beş arasında değişiyor falan. Yeşilçam 70'ler boyunca total toplamda hiçbir jönün üzerine tam oturmayan iki takım elbiseyle idare eder ve genellikle her filmde aynı kazakları falan giyerken her ne hikmetse şimdi öyle bir zenginleşmiş ki filmlerdeki karakterler neredeyse her planda yeni bir tuvalet giyiyor. Zaten hiçbirinin para sorunu yok, öyküler lüks konut projelerinin örnek dairelerinde geçiyor, üç evden ikisinin mutfağında ada var; öyle bir reklam filmi dünyası.

* Bununla beraber karakterleri yoksul diyebileceğimiz tek Türk film ve dizi de olmuyor değil ama nedense bu karakterlerin dertleri de hiç yoksullukla olmuyor. Sinema ve dizi dünyamıza baktarsak yoksulluğu komple söküp atmışız ülkeden anlaşılan.

* Tabii bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersenez, ölmek gibi bir şey belki de: Bir zamanlar Yaşar Usta'ların hikâyelerini anlatan Yeşilçam artık parra babası, fabrikalar sahibi, milyarder Saim Bey'lerin hayatını anlatmaya, Saim Bey'lerin derlerini irdelemeye başlamış olabilir. Düşünürsek mantıksız da değil: 80'lerde zaten Yaşar Usta'ları, kenar mahalleleri bırakıp orta sınıfın hikâyelerini anlatmaya koyulmamışlar mıydı? Cankurtaran'daki mahalle kahvesinin yerine Erol Dernek Sokak'taki Papirüs Bar'da buluşan film kahramanları sarmamış mıydı ana yurdu dört baştan? Hah işte şimdi Papirüs Bar da kurtarmıyor, direk Pepper Moon'da falan takılıyor izlediğimiz filmlerin dizilerin kahramanları.

Eski filmlerin zenginleri bile üstüne oturan doğru dürüst bir elbise bulamaz, zengin ev sahneleri bile mütevazı evlerde çekilirdi. Eski filmlerin zenginleri bile tırtı anlayacağınız, buzdolabı üretip markasını Oktay koymak isterlerdi ama yemeklerini de keriz gibi melamin tabaklarda yerd. Belki de gustosuzlardı tam bilemiyorum.

* Her neyse, anlattıklarım elbette yatırım tavsiyesi değil, hım zenginleşmiş diyerek Türkiye şirketlerinin tahvillerine yatırım yaparsınız, dolarınızı markınızı bozdurup on yıl vadeli hazine bonusu alırsınız falan beni ilgilendirmez. Zaten bu dediklerimin ne olduğunu da tam olarak bilmiyorum. Bono benim bildiğim filmin fakir oğlanının minibüsü almak için imzaladığı kâğıtlardan ibaret.

* Geçmiş zamanın dalkavukları da bir nevi günümüzün guruları, yaşam koçları, kişisel gelişim uzmanları gibi değil mi? Aslansın, kaplansın, yaparsın, edersin, yürü be! Yaşam koçu ne yapıyor? "Nefes al, nefes ver, nefes al nefes ver, işte böyle böyle yaşamaya devam et," demiyor herhâlde. Guru dediğin zaten dev dolandırıcı. Dünya tarihi, kerameti olan tek bir guru görmedi şimdiye kadar.

Hüseyin Püne'nin dikkatini çekmiş, üşenmemiş oturup yazmış. Yeni dönem dalkavuklarında kolektif bir bilinç de var. Misal ne zaman bir siyasetçinin kucağına bir bebek verseler, etrafındaki yalakalar birden öyle sevecen gözlerle bakmaya başlıyor ki yalakalığını yaptıkları siyasetçiye, sanırsın ki adam oracıkta onlardan peydahladı o eline alıp göstermelik sevdiği çocuğu. Hani siyasetçi çocuğu ansızın havaya dikip vole vursa yine alkışlayacak, çocuğu orta olarak açsa gelişine rövaşata vuracak pezevenkler, neticede çocuğun değil siyasetçinin dalkavuşu bu herifler.

YIGİT ÖZGÜR

SİNEM

Sadece ablası için üzülüyor, yoksa umrunda olmaz -II-

Özet: Engin bilgisayarda bulduğu bir dosya üzerinden mavi balina oyununa bulaşır ve balinalarla iletişime geçer... Fakat kendisini bekleyen tehlikeden haberi sizdir...

Öğlen arayacağız, yalnız ol.

"bana bir şiirlik borcun var onu öde ben gideceğim anlamdın sen benden de tehlikelisin ateşle sevişiyorsun günde sekiz saat alev alev tuttuğum her bir yerin"

Yeşim Ağaoğlu

TANRICIKLAR VE MAYMUNCUKLAR

Reklam Tanrısı Jargon, çok konuda öncü olarak bilinirdi. Geleneksel Kristin Haydar ödül törenlerini protesto edip gitmemek, Olimpos Dağı'nın en sarp yamacına oturup tek başına, içindeki benle scrabble oynamak ve böylece kesinlikle galip gelmek, sunumlarına bilhassa azıcık gecikip birdenbire toplantı ortamına zembille inmek, bunlardan bazılarıydı.

Son yaptığı 'maymunlar numarası' da çok yankı uyandırmıştı. Düzenli olarak yürüyüş yapıp paparazilere yakalandığı liman rıhtımında, Deniz Tanrısı Poseidon, Jargon'a iki adet yavru beyaz maymun armağan etmişti. Jargon, kucaklayıp ajansa getirdiği ve sekiz hevenk muzla şımarttığı bu ikiz maymunlara 'Goygoy' ve 'Gıybet' isimlerini takmıştı.

Maymunlar, daha ilk günden ajans halkının gönlünde taht kurdu. Sütü muz püreleri, Nutella'ya bandırılmış grissiniler, meyveli yoğurtlar ve daha neler nelerle beslenen Goygoy ile Gıybet, kısa zamanda serpilip güçlendiler, boy attılar. Öyle ki, Strateji Tanrısı Çişil'in annesiyle birlikte ördükleri lila süveterler,

on gün sonra maymunun bebelerine dar gelmeye başladı. Zeus'un oğlu olmanın avantajıyla ofise sızmış olan Fayton'a da eğlence çıkmıştı, maymunlara elleriyle şişe kola içirip fıstık yedirmeye bayılıyordu.

Hattızatında Fayton, zıvanadan çıkmıştı. Toplantılarda dile getirdiği fikir ve öneriler, diğer kreatifleri öylesine darlıyordu ki, Jargon ajansa kadrolu bir tansiyoncu tutmak zorunda kalmıştı. Saçlamadığı zamanlarda da komik video izliyordu; İsmail YK'lı Dora Hospital reklamlarını yüksek sesle yarım gün izlediği için yanında çalışan Slogan Tanrısı Pekşat depresyona girip rapor almış, böylece tatil için Assos'a gitme geleneği başlamıştı. Jargon, Zeus'u ne kadar seviyorsa, Fayton'u da o denli sevmiyordu; bu ziyanlık çocuk yüzünden Çok Tanrılı inancını kaybetmek üzüyordu. İş tutkusu, profesyonellik ve altın sikkeler, bu çığırılığı yapmasını engelliyordu neyse ki.

Bir zaman sonra, Goygoy ve Gıybet de Jargon'un sinirine dokunmaya başladı. Acıktıklarında kısa grıgırlar atıp kafa şişirdikleri gibi, doyunca da keyiften homurdanıp gene yoruyorlardı. "Bu böyle olmaz" diye masaya yumruğunu vurdu Jargon. "Böyle işlevsiz duracaklarsa gitsinler daha iyi!" Çişil sordu: "Ama nereye gidecekler?" "Çişil haklı" dedi Fayton, "Sen sus!"

diye bağırdı Jargon.

Gayet sürpriz şekilde, çözüm önerisi tansiyoncudan geldi: "Boş durmasın bunlar madem öyleyse, ofis boy olarak çalıştırılabilir maymunları!" Böylece, dört

günlük bir eğitimden sonra, Goygoy ve Gıybet, ajansın içinde çay, kahve taşımaya, ticket kullanarak küçük alışverişler yapmaya, su damacanelarını etiketleri öne gelecek şekilde hizalamaya, ihtiyacı olanlara masaj yapmaya ve benzeri işlere giriştiler. Her ikisi de çalışkandı lakin Goygoy'un Gıybet'e göre daha acar ve girişken oluşu dikkatlerden kaçmıyordu.

Şok gelişme, bir salı sabahı patlak verdi. Bir çakmak markası için fikir toplantısı yapılıyordu. Çok ünlü bir başka çakmağın sloganını sollamak için hummalı mesai sarf ediliyor, akıllar fikirler havada uçuyordu.

Tam da Fayton "Olimpiyat meşalesi bu çakmakla yakılsın, slogan da 'Olimpiyat dört yılda bir, bizim çakmak her gün olsun'" dediği an, odaya elinde limonlu soda tepsisiyle Goygoy

girdi.

Goygoy önce fısıldadı: "Promete!" Fısıltıyı sadece Jargon duydu. "Durun" dedi, "susun! Ne dedin sen?" Goygoy, boğazını temizledi ve konuştu: "Promete

oynasın!"

Ve Goygoy'un dediği oldu. Çakmak reklamında sıradan, ölümlü insanlara ateşi veren, bu sebeple de tanrılar platformundan dışlanan Promete oynadı: Ateş henüz olmadığı için boş şömineyi seyreden dört kişilik çekirdek aileye Promete yaklaşıyor ve cebinden beyaz çakmağını çıkarıp ailenin reisine uzatıyordu. Uzatırken de "Çak çak yak!" diyordu. (Bu noktada Fayton'un itirazı olmuştu, sloganın "Dök dök ye" şeklindeki ünlü slogana aşırı benzediğini, daha dün evrim geçirene gösterilen ilginin -her nedense- kendisinden esirgendiğini, önüne gelene belirtip duruyordu.) Reklamın devamında anne ve çocukları, ateşi renkten renge, şekilden şekle girerek çatırdayan şöminenin karşısında saadette otururken, ailenin reisi, Promete'nin kolundan dostça tutuyor ve "Adamsın!" diyordu.

Goygoy, artık kreatif olmuştu. Mutluydu. Jargon daha da mutluydu. "Maymunu bile reklamcı yaptım, bir sonraki hedefim muhabbet kuşundan müşteri temsilcisi yaratmak" diyor ve kahkahalar atıyordu. Mutluluğunu Zeus'un telefonu bozdu, Olimpos Parkı'na yapılacak AVM ile ilgili görüşmek için çağırıyordu.

Haberi tatilde alan Pekşat, kendi kendine "Diren Olimpos!" diye mırıldandı.

"Hey Yavrum Hey" adlı tek kişilik oyunumun programı:

20 Nisan Cuma - Beşiktaş Leman Kültür (22.00)
25 Nisan Çarşamba - İzmir Bios (21.30)
27 Nisan Cuma - Eskişehir Peyote (20.30)
3 Mayıs Perşembe - Ankara Route (20.00)

vedatozemiro@gmail.com

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemguenturk

CEM GÜNTÜRK

**"kendimi
durduracak
değilim"**

Fırat Budacı

parmaklayabilirsiniz, ama yas havası yoğunken "kavurmalı yumurta, bol ekmek ve açık ayan" ile beslenemezsiniz. Rahmetli Nuri Amca'nın adını bir iki kere duydum, ama kendisini hiç görmedim. Hayatıma tek etkisi, ölümüyle birlikte sabahın köründe yollara düşmem ve kavurmalı yumurtasına bayıldığım bu mola yerinde Mihaliçli tostla idare etmemden ibaret. Canın sağ olsun Nuri Amca, belki dönüş yolunda kavuşurum kavurmalı yumurtaya. Seni hayatımda hiç görmememe rağmen büyük bir hızla gömmeye geldiğime göre bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Şimdi kalkma zamanı Nuri Amca, daha üç saatlik yolumuz var. Üstelik kar yağmaya başladı. "Hallederim..." dememe rağmen arabaya kar lastiği takturmadığımı karımdan gizlemek zorundayım. Bu tip durumlara alışkınım. Kavga edip yorulmaktansa sorumsuzluklarımı gizlemeyi tercih ediyorum. Kar şiddetini gittikçe artırıyor, bu tekerlerle işimiz çok zor. Benim hayat hep böyle Nuri Amcam, bazen sorumsuzluğum yüzünden ölümü bile göze alıyorum. Bekle beni Nuri Amca, kaya kaya sana geliyorum. Mihaliçli tost kesmedi, varsa kıymalı piden en az beş parça yemeyi düşünüyorum. Bundan beş altı sene evvel bir kere daha yaşamıştım bu duyguyu. Arkadaşlarımla dışarı çıkma planları kurduğum bir cuma akşamı, eşimden "Bugün

SİZ NEYİ OLUYORSUNUZ?

Susurluk'tayım.

Mihaliç peynirli tost yiyorum. Normalde kavurmalı yumurtadan aşağısı kurtarmaz ama cenazeye giderken göze batmak istemedim. Ölümün üzerine minik şakalar yapılabilirsiniz, hayatın devam ettiğini ispatlayan gereksiz muhabbetler açabilirsiniz, hatta bir köşede telefon ekranı

Mete geliyor" gerekçesiyle veto yemiş ve hayatımda sadece iki kere gördüğüm bir adamı gece saat 11'de, üstelik inanılmaz bir sağanak yağış altında garajdan almakla görevlendirilmişim. En hızlı kademede çalışan sileceklerin yağın yağmura yetmediği, araba farlarının astigmatım yüzünden gittikçe büyüyen birer ışık topu halinde üzerime geldiği dakikalarda, yaşadığım sıkıntı yetmiyormuş gibi üzerine bir de yanlış yola girince, arabayı kenara çekmiş ve öfkeyle direksiyonu yumruklayarak, "Benim ne işim var burada? Kim lan bu adam, kim am.koyim?" diye ağlamaya başlamıştım. O zamanlar böylesi dramatik sahneler imza atacak kadar saf biriydim. Evliliğin iki kişilik bir eylem olduğunu sanıyor, bir kişiyle evlenince ardından onlarca insanın zombi ritmiyle yaklaşmaya başladığını, çeşitli unvanlarla etrafımı sardığını kabullenmek istemiyordum. Evlenince, birtakım amcaların, dayıların, halaların, teyzelerin, kuzenlerin ve unvanını bile bilmediğim insanların hayatıma girerek, beni hiç bilmediğim coğrafyalara, hiç aşına olmadığım evlere, umurumda bile olmayan muhabbetlere mahkûm etmelerine Mete'de simgeleşen bir öfkeyle isyan ediyordum. Kimdi bu insanlar ve benden ne hakla bazı taleplerde bulunuyorlardı? Niçin eşimin dayısının oğluyla bir pazar sabahı kahvaltı etmek zorunda kalıyordum?

Niçin özgüveni midemi bulandıran bir kuzen için mangalda tavuk kanadı çevirip ona yalakalık yapıyordum? Niçin hiç alakam yokken eşimin teyzesinin oğluyla arabalardan konuşuyor, günlük kilometre hesabı üzerinden "Benzinli araba mı yoksa dizel araba mı?" konusunu tartışıyordum.

O gece Mete'yi garajdan alıp eve dönerken sürekli yolları karıştıran bir salak profili çizmemek için "yol çalışmalarıyla habire güzergah değiştirten belediye"den yakınmak zorunda kalmıştım. Mete de bana, "İstanbul'un gezmek için şahane, ama yaşamak için berbat bir şehir" olduğundan bahsetmişti. O an arabayı durdurup

Mete'nin kapısını açarak, "S.ktır git lan o zaman!" diye bağırabilirdim. "Noluyo ya?" diye şaşırırsa, "Kimsin sen lan, niye giriyorsun hayatıma?" diye devam edebilirdim. Fakat ne yazık ki, "Doğru diyorsun abi, İstanbul güzel

ama zor," diyerek elimden geldiğince muhabbete yol verdim. Sonuçta Mete, eşimin kardeşinin nişanlısıydı ve çok yakında İstanbul'a taşınarak pazar günleri gidilen AVM'lerde tek yoldaşım olacaktı.

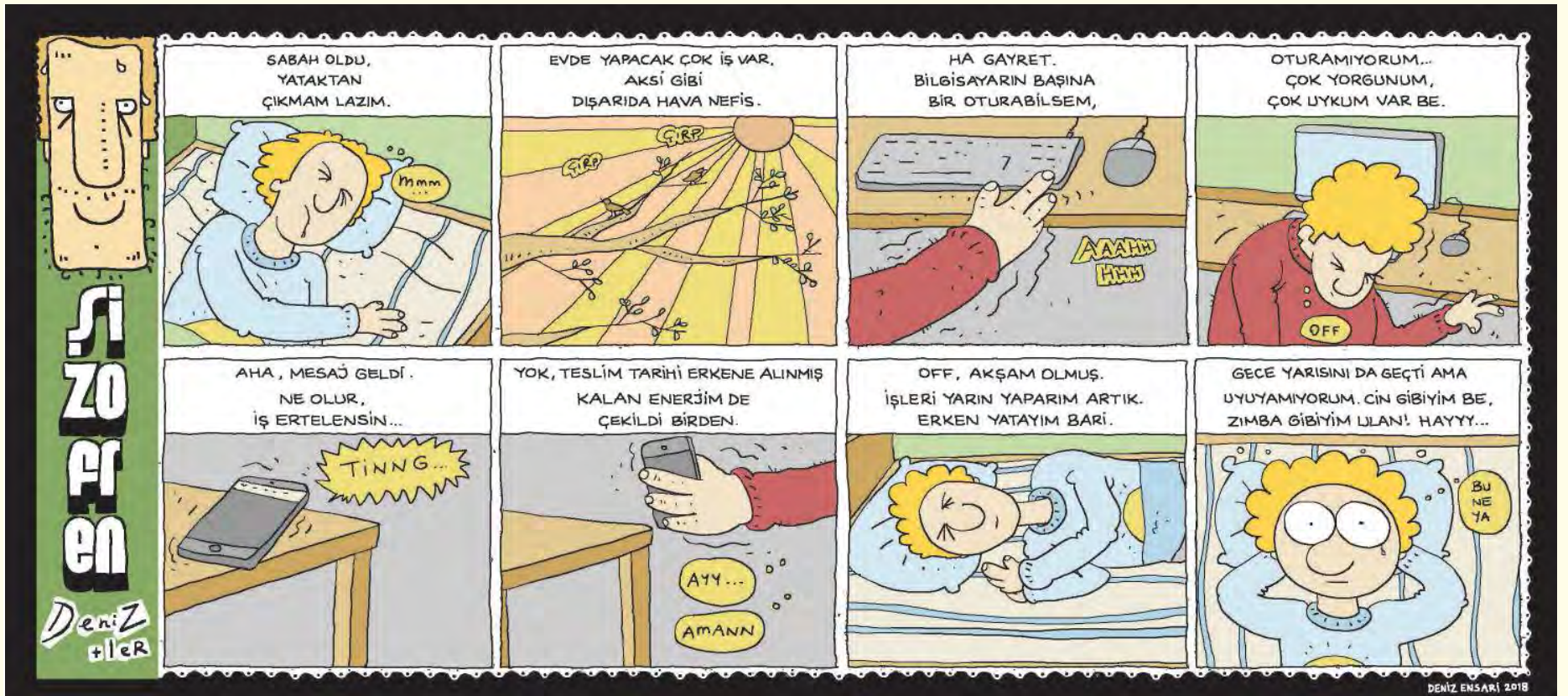
Kar hızını gittikçe artırıyor. Kar lastiksiz İzmir'e gitmek büyük delilik. Ölü evine giderken ölümle dans ediyorum. Kabak lastikleri

gizlemek için hızımı iyice düşürerek fren yapmamaya gayret ediyorum. Nuri Amca'nın cenazesi yerine direkt yanına gitmeyi hiç istemiyorum. "Tam olarak senin neyin oluyordu Nuri Amca?" diye soruyorum karıma. Gelen cevap, zaten kaygan yolda şöyle esaslı bir spin atıp İstanbul'a dönmeye yakışacak kadar sinir bozucu oluyor: "Dayımın kayınpederi." Akriba unvanları konusunda zayıf bir birikime sahip olduğumdan bu cevabın hayatta nereye denk geldiğini bulamıyorum. O ana kadar ölenin "Nuri Amca" olduğunu düşünen karım da "dayımın kayınpederi" unvanını zayıf bulmuş olacak ki, "Çok severdik Nuri Amca'yı..." diye ilave etme ihtiyacı hissediyor. Hiç konuşmadan sürmeye devam ediyorum. Yola konsantre olmam gerekirken düşüncelerim gittikçe dağılıyor. "EŞİMİN DAYISININ KAYINPEDERİ", bugüne kadar duyduğum en sağlam zincirleme isim tamlamalarından biri. Peki ben kimim? Yani Nuri Amca'nın nesi oluyorum? Bu bilmeceyi bir türlü çözemiyorum. Düşünüyorum ama kafam basmıyor. 2011 genel seçimlerinde, gazeteler, Çankırı'dan milletvekili adayı olan Hüseyin Filiz'i tanıtmak için, **"Ezel dizisinde, Kenan İmirzalıoğlu'nun canlandığı Ezel karakterinin ameliyat olmadan önceki halini oynayan İsmail Filiz'in babası Hüseyin Filiz"** unvanını kullandıklarında bile bu kadar zorlanmamıştım. Sitem havası vermemeye dikkat ederek, sadece meraktan soruyormuşum gibi bir ses tonuyla unvanımı karıma soruyorum. Bir süre düşündükten sonra, çok zor bir mantık sorusunu çözmenin kıvancıyla kim olduğumu açıklıyor: "Sen, Nuri Amca'nın damadının kızkardeşinin kızının kocasısın."

SÜRÜCÜLERE KIŞ LASTİĞİ UYARISI!

DİKKAT!

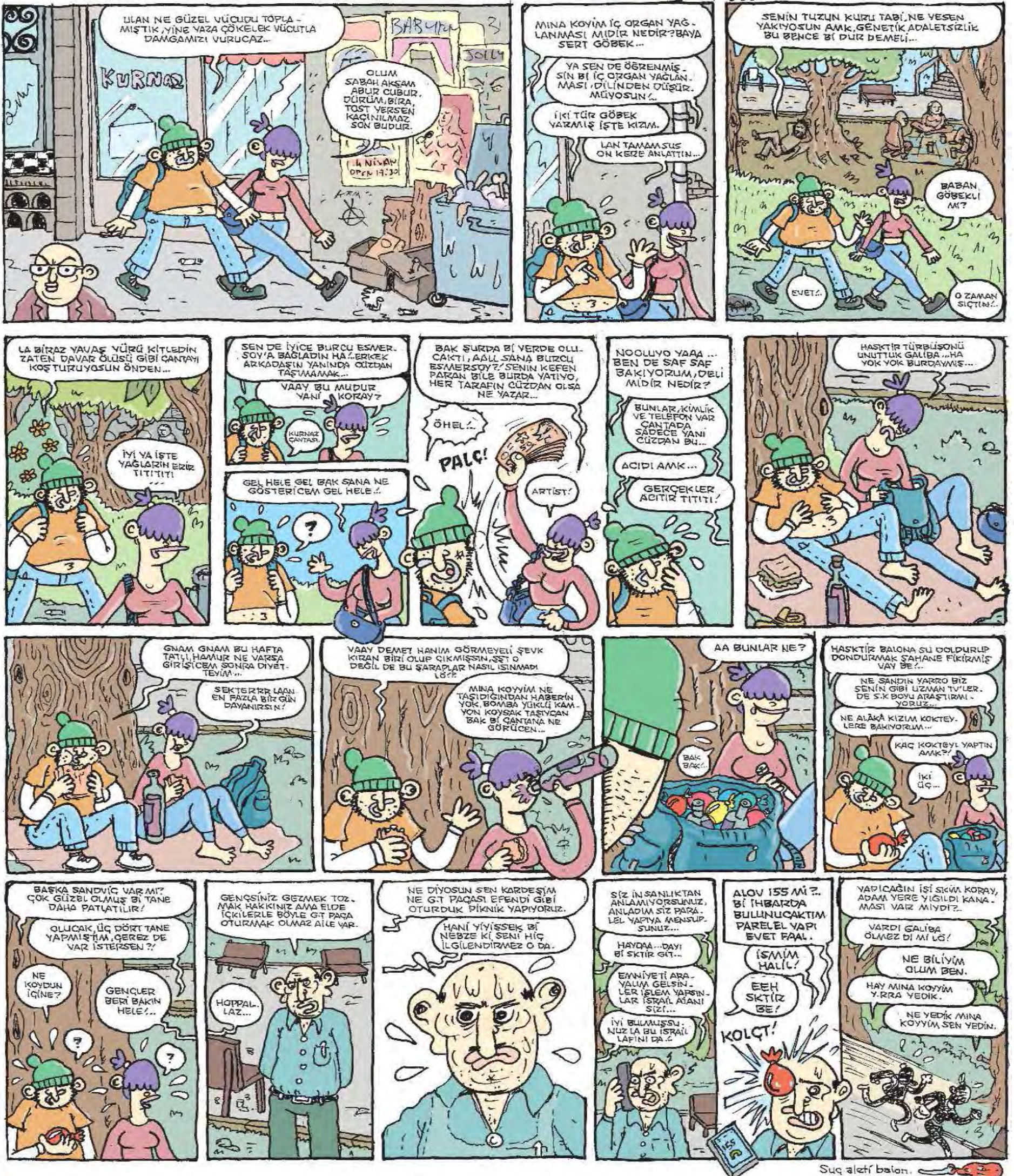

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

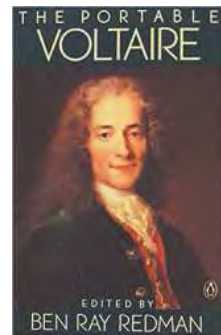
Suç alet'i balon.

“Ölürsem eğer/ açık bırakın balkonu/ Portakal yiyor bir çocuk/ (Balkonumdan görüyorum onu) Federico Garcia Lorca (38 yaşındaydı kurşuna dizildiğinde)

Bozulmuş iklimler zamanı.(Antalya) Yarım yaz yarım kış, aynı günde. Hatta o yaz olan, “sıcak yarı” dahi sabit değil; güneşli tarafı yaz, gölgeye girdiğinde buz gibi bir rüzgâr, bir sokak arasından. Caddede. Palmiyeler ürperiyor. İlikiyorum düğmemi. (yarısı zenci yarısı beyaz bir adam görmüştüm Mısır’da–görmemiş olduğu şey namevcud yazarın–) Bakmayın ben böyle her şeyden kolayca nem kapıp önümü ilikiyorum falan filan da, denize girenler bile var. Gördüm. O sular bana Evliya Çelebi’nin “Elini uzatıp beş taş dahi alınmaz” diye anlattığı, seyahatlerinde rastladığı o çok çok soğuk sular misali. Doğru söylüyor, ben alamam “beş taş” şu ara “...hele soyunup üryan içine girmek değme babayiğidin kârı olmayıp, derhal donar” O “değme babayiğit” ler Rus olabilir. Buradaki. Öyle sanki. Uzun uzun yüzüyorlar. Şöyle diyor devamında Çelebi, “... meğer ki insana sevgilisi ‘benim hatırıma haydi gir bakalım’, desin, o vakit iş değişir” (bende değişmez “iş”, maalesef, giremem- -hoşça kal sevgili --) Bu “henüz ısınmamış sular” mevzularına girince aklıma geldi. Yine burada, Antalya’da bir cüce arkadaşım anlatmıştı. (Böyle de yazınca şimdi; eskiden çizgi roman dergisi Zıp Zıp’da Gazeteci Rik diye bir kahraman vardı. Onun gibi oldu. Binbir çeşit arkadaş

vardı. Her türden. Biri Hindistan’dan arar, diğeri Arjantin’den, Çin’den minden. Eh öyle olacak ki farklı farklı maceralar olabilsin. Çok şaşırır, gıpta ederdim. Gencecik adam, birbiriyle hiç alakasız bunca arkadaşı nasıl, ne zaman edindi) Herneyse. Cüce arkadaşım bir otelin animasyon gurubunda çalışıyordu. Bir harem, sultan sahnesi falan. Bunlar iki cüce arkadaş. Kafalarda sarıklar marıklar. Sahne gereği tutup havuza fırlatıyorlarmış. Böyle sezon başı nisan, mayıs civarı. Sular henüz tam ısınmamışken üşütüp sürekli hasta geziyoruz demişti. Sık sık hışırtıyordu. Eh ekmek parası. Çok uzun yıllardır görmedim. Gereğinden fazla ciddi davranıyordu. Hiç güldüğüne

aracı yani. Çok çok büyük sorumluluk. Küçük çocuğun eline geçmiş bir tabanca. Birini sonuçlarını iyice tartmadan, kılı kırk yarmadan gülünç duruma düşürmek, düşürebilmek, “gülünç duruma düşmek”ten daha az dehşet verici değil. Ben kendi adıma “düşmek” olanını tercih ederim. İşler hesapladığımdan fazla ciddileşti sanki. Kesiyorum burada. Gitgide yaklaşan fayton çingirakları. Nal sesleri, yazı biterken...

Frederico Garcia Lorca

rastlamadım. İnsanlar cüce olmayı komik bir şey zannediyorlar. Onu engellemek için herhalde. (Evlenmiş bir cüce kızla, çocukları olmuş diye duydum çok sevindim) “Güldürmek”le “gülünç duruma düşmek” kavramları arasında

bulanık sınırlar, karışıklıklar vardır bizim bu işleri yapanların bilinç altlarında.(güldürmek/ alemi kendine güldürmek) Bu karmaşa/ belirsizlik kendi zihinlerinde olmasa bile seyircinin bilinçaltında var gibidir sanki. Bunu bir şekilde hisseder o mesleği yapanlar. Halk hem çok sever hem epey hafife alır onları. (palyaçolar/ hokkabazlar falan söz konusu olduğunda biraz daha belirginleşir bu) Komedyenlerin, standup’çılarının o tuhaf utangaçlıkları, tedirginlikleri. Huzursuzlukları. Bir yolunu bulup” güldürücülük”ten sıyrılma, dramatik, acıklı rollere kaçma çabası içinde olurlar hep. Ama, bu trajik “mağduriyet”e karşılık zehirli bir

güç de verilmiştir onlara. Voltaire’in o ünlü “kısa dua”sında, daha doğrusu beddua’sında sözünü ettiği, tanrıdan taleb ettiği o şey:(“Tanrıya ettiğim dua pek kısadır; Tanrım düşmanlarımı gülünç duruma düşür.”/ Voltaire) Gülünç duruma düşmek öldürücüdür. Gülünç duruma düşürebilmek. Alay ederek, taklidini, karikatürünü falan yaparak birini gülünç duruma düşürebilir olma. O imkan. O da korkunçtur. “Ahlaksızları gülerek cezalandıralım” demişti büyük düşünürümüz Cemil Meriç. Bir cezalandırma

aracı yani. Çok çok büyük sorumluluk. Küçük çocuğun eline geçmiş bir tabanca. Birini sonuçlarını iyice tartmadan, kılı kırk yarmadan gülünç duruma düşürmek, düşürebilmek, “gülünç duruma düşmek”ten daha az dehşet verici değil. Ben kendi adıma “düşmek” olanını tercih ederim. İşler hesapladığımdan fazla ciddileşti sanki. Kesiyorum burada. Gitgide yaklaşan fayton çingirakları. Nal sesleri, yazı biterken...

Cemil Meriç

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Dede kreasyonu.

BASIN

Doktorlar Altı ay ömür biçmişti. Fakat o tam 23 yıldır yaşıyor...

YEREL BASIN

Doktor altı ay yaşarsın demişti. bunu diyen doktor öldü bu hâlâ yaşıyo minna goy'ım hahaha...

Pazar günü, benim kaliteli eşofmanlı günüm.

Bu altına giydiğim eşofman bile değil. Kalitesini ve özelliklerini görmek için dokunabilir, elden ele dolaştırabilirsiniz derdim ama alt eşofmanlarıma sadece bebeğim dokunabilir.

Çok afedersiniz bir yurtdışı gezim esnasında bir yurtdışı mağazasından almıştım. "Ama bu alt eşofman gibi" diye itiraz etmişim bize yardımcı olan ve bunun bir pantolon olduğu, o nedenle pantolon fiyatına satıldığı konusunda ısrar eden çocuğa. Çocuk İngiliz olmanın getirisi olan doğal ve akıcı İngilizcesiyle beni telkin etmiş "iyi efendimiz, sizin Orta Asya'da yaşadığınız için bu gelişmeleri takip edememiş olmanız anlaşılır fakat burada, batı Avrupa'da alt eşofman ve pantolon arasındaki çizgi yıllar içinde inceldi, bulanıklaştı. Biz o dünyayı artık siyah ve beyaz olarak görmüyoruz, ara tonlar, yeni renkler keşfedildi. Paçalarının lastikli olması artık bir pantolonu otomatik olarak alt eşofman yapıyor. Eğer vaktiniz varsa size kottan, deriden yapılmış alt eşofmanlar, takım elbisenin altına giyildiğinde kendini belli etmeyen alt eşofmanlar da gösterebilirim. Bu konu bizim gerçekten heyecanlı olduğumuz bir konu..." demişti. Birincisi yurtdışına zaten çok zor geldim, konsolosluktaki insanları vizeyi aldığım gibi ülkelerine mülteci olmayacağıma ve demokrasilerini

yıkmayacağıma çok zor ikna ettim, buradaki saatlerimi alt eşofman tartışarak geçiremem. Aciliyetle müzeleri, sarayları gezmem lazım. Bu pantolon diye sattığınız alt eşofmanla saraya girmeye çalışırken oradaki saray görevlisi "cömert efendimiz, uyarmak istemezdim ama burası saray, bizim ülkemiz monarşik cumhuriyet gibi bir şey olduğu için içeride bir yerlerde hala prensler söyler falan dolaşıyor olabilir. O nedenle sarayımıza alt eşofmanla alamıyoruz soylu efendimiz." derse ben mağdur olurum, gelip seninle burada aynı tartışmaları bir daha yaşamak zorunda kalırız. İkincisi bizde de bir çok insan uzun süredir alt eşofmana benzeyen pantolonları gün içinde giyiyorlar. İdo Tatlıses, Kıvanç Tatlıtuğ, Fenerbahçeli Caner... Bunlar ilk aklıma gelenler. Bu isimler bizim David

Eşofmanlıyı dışarı alın.

Beckham'ımız gibi, onlar giyince herkese izin çıkıyor. Öyle Orta Asya falan diyerek olan bazı şeyleri olmuyormuş gibi lanse edemezsin. Kıvanç Tatlıtuğ'un fotoğrafını da gösterdim çocuğa cep telefonundan, hak verdi, özür diledi. Kıvanç Tatlıtuğ sayesinde hem ülkemizi en güzel şekilde savundum, hem de kaliteli bir alt eşofman / pantolon aldım. Teşekkürler Kıvanç Tatlıtuğ.

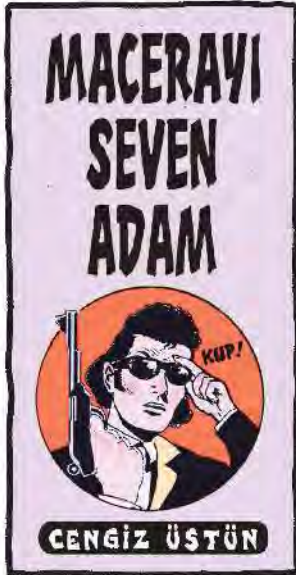

Her şeye toplantı düzenlemeyin lütfen.

yüreğimden. Alt eşofmana benzeyen, rahat olan her şey pazar günü giyilmelidir. Diğer günler bacaklarımız rahat etmemelidir. Aksine 1990'dan kalma trash metal grubu gibi aşırı sıkı siyah kot giyiyorum. Hem işe gittiğimi anlıyorum, hem de arada tuvalette kimse yokken metallica slayer pozunu veriyorum, işaret parmağımla seyircileri gösteriyorum, "HAZIR MISIN ESENTEPE! SIRADAKİ ŞARKI BİRAZ ÖNCE ÇIKTIĞIM ÜÇ SAATLİK TOPLANTI HAKKINDA: TOTAL ANNIHILATION OF HUMAN CIVILIZATION!" diye bağıriyorum.

Bebeğim yüreğimdiki esnafı ilaçlamak, kurutmak istiyor. Bir esnafı sevdiğine, bir toptancıya gönül verdiğine inanmak istemiyor. Her gün bu pantolonun işte de giyleceğine beni ikna etmeye çalışıyor, pantolonu hep göz önünde tutuyor. Oysa pantolon bir hissiyattır. Ben bu pantolonun üzerine mont giyip çanta takınca ilk dersi beden olduğu için eşofmanla okula giden çocuk gibi hissediyorum. O günlerdeki güvensizliklerim, anksiyetelerim hortluyor. Beden dersi cehennem demekti benim için. Oysa belki de bebeğimi ilk etkileyen özelliklerim esnaf kollarım ve piring çeşitleri üzerine kapsamlı bilgimdi. Esnaf kollarım dedem ve babamla birlikte markette çalışırken taşıdığım kolilerin hediyesidir. Bana hiçbir zaman kasa ya da hesap defteri emanet edilmedi. Güven eksikliğinden değil, ama sayıları tanıyamamam ve dört işlem noktasında gerekli sertifikalara sahip olmamam nedeniyle. Pirincimi bilirim, zira markette sattığımız pirincin kalitesiyle ve çeşitliliyle övünürdük. Piring çuvallarıyla normal bir insanın harcayacağından yüz kat falan daha fazla zaman harcadım. Giden günler geri gelmiyor, o yüzden üzülmenin anlamı yok.

12 Nisan 2018 Aydın -Didim'de bir yazlık bahçesi 14:06PM

5 dakika sonra.

Haftaya evleniyor.

Erhan GÜNEŞ

Barbaros ALTUĞ

Özkan YASUN

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 12 NİSAN 2018 | Sayı: 554

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ELEMANIMIZ VAROŞ DEVLET HASTANESİNDE KANINI VERMİŞ, O VAROŞ CEHENNEMDEN KAÇIP KENDİNİ KADIKÖY SAHİLLERİNE ATMIŞTIR. İŞ BİTİRİCİ HASTANE STAJYERİ DAYI TORUNUNUN TAHLİL SONUÇLARINI MAIL ATMASINI BÜYÜK BİR AZAPLA BEKLEMEDİKTİR

BARI AKMAYAN KOKMAYAN ŞÖYLE GALİTE MELANKOLİK Bİ İLET OLAYDI BARI
OLM VALLAA BEN SİZE ÜZÜLÜYÖRÜM BU ÇİLEYİ ÇEKECEENİZ İÇİN, MANYAK MISINIZ. NE GÜZEL NE SESİNİ DUYACAM NE SURETİNİ GÖRECEM ELEMANIN, SİZ DÜŞÜNÜN

Ahaa, ne diyo: "En günahsızınız ilk taşı atın". Şimdi sen hepsinden rapor iste koşun, hakkındır